

**Kruh
in
daljna
misel**

France
Vurnik

GESLO Nепrebojni zid besed
se sproti sesipa
in še hitreje nastaja
zahrbtnejši.

Vstopaj — izbiraj,
če je še mogoče,
če je še veselje
v srcu, zavzeto
izbiraj.

Da se izmuči
nova, očiščena
b e s e d a :
čisto vino —
tiho srce —
brsteče drevo —
blago upanje —
daljna misel —
trdi kruh —
mehka dlan

in pripravljenost,
trajna preža
na vse:

zoperstaviti se
v imenu
pomladi v duši.

ČISTO VINO Kdaj ga je zadnjikrat natočila prijateljeva roka
 s širokim nasmehom za neutesnjeno zgovornost?
Kdaj se je zadnjikrat ujel vanj vesel pogled
 za jutranjo misel?
Saj ne ostane samo še pogrebščina
 kot naliv po dolgi suši?
Zavrženi so koledarji upanja in
nedeljsko besedovanje pred cerkvenimi vrati
 je le še spomin na folkloro
 in neprimerno tudi kot metafora.

TIHO SRCE se je razdalo
 zemeljskim snovem,
kolikor ga je pač
ostalo potem, ko smo
segali po njem,
ne da bi se
zavedali, kako
trgamo srečo na
kosce in jo raznašamo
po svetu, da bi z njo
živali, a je bila
prešibka in smo se
vračali ponjo, dokler ni
onemelo
tiho srce in se
razdalo zemlji,
kolikor ga je še
ostalo . . .

BRSTEČE DREVO

ostaja
za nas in za vas,
ki pridete.

Zasadile so ga roke dedov
v upanju, da bodo segale
tudi po sadu.

Drevo je močno,
zakoreninilo se je
široko in globoko;
veje, ki mu jih oklesti vihar,
požene na novo.
Drevo ve za pomlad in jesen,
kdaj je treba zbirati moči
in kako jih razdajati.

Drevo je upanje
in nemudoma se zatečem
v senco njegovega koledarja.

BLAGO UPANJE

je brsteče drevo, ki ga večkrat posekajo, toda zemlja
je potrpežljiva in rada sprejema novo rast, tudi to
je blago upanje.
Zato se oziram vanjo in vase in obračam vsak drobec,
kajti še je čas za odločanje in za
daljno misel.

DALJNA MISEL

je kot fatamorgana
in vse redkeje se prikaže
na tej poti,
utrudljivi od dejstev.
Daljna misel —
preveč zapletena,
da bi se v naglici te poti
pustila dojeti.

Kaj bi brez njenih slepil,
tudi če si jo slikamo po svoje
ob teži časa

z močjo nemoči
ob vsakdanjem pregnetanju
trdega kruha.

Je in ni,
to ni težka skala,
ki je,
samo da jo iščemo —
nekje v nas bi morala biti.
Kako smo obteženi
za trdi kruh.

TRDI KRUH

Kdor ga seje,
ve, kako raste.
Mehka zemlja ga
sprejme vase,
sonce mu da
svojo toploto.
(Včasih je treba kaj ponoviti).
Mehka dlan ga mesi
z blagim upanjem,

da se bomo spet zbrali,
da bomo posedli okoli široke mize,
da se bomo nagovorili vsega in o vsem,
kar nas je obtežilo
v času odsotnosti za trdi kruh.

Tiho srce nas spodbuja
h klepetu brez reda
in usmerja k daljni misli
z blagim upanjem,
da jo zaslutimo.

Kdor je bil deležen
trdega kruha,
ki ga je mesila
mehka dlan
tihega srca,
je močan za vselej
kot brsteče drevo.

O, fatamorgana
daljne misli!

MEHKA DLAN je bila raskava,
ker jo je razjedala skrb
za trdi kruh,
toda daljna misel
jo vse bolj spreminja
v mehko dlan
kot dediščino
za otroke.
Lahko jo sprejmejo,
lahko zavržejo,
lahko izbirajo,
vendar je takšna
kot so jo in jo bomo zapustili.

Daljna misel zato snuje
mehko dlan,
pa naj jo še tako načenja
vsakdanjost trdega kruha —

za dediščino,
za moč tistih, ki jo snujejo,
za še večjo moč teh, ki jo bodo prevzeli
v preverjanje —
pristajam na
mehki kruh
trde dlani,
ker prinaša
brsteče drevo
v tiho srce.